Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

21. april 2016*

»Appel — fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik — bekæmpelse af nuklear spredning — restriktive foranstaltninger over for Den Islamiske Republik Iran — indefrysning af en iransk banks pengemidler — begrundelsespligt — procedure for vedtagelse af retsakten — åbenbart urigtigt skøn«

I sag C-200/13 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 16. april 2013,

Rådet for Den Europæiske Union ved S. Boelaert og M. Bishop, som befuldmægtigede,

appellant,

støttet af:

Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland ved L. Christie og S. Behzadi-Spencer, som befuldmægtigede, bistået af barrister S. Lee,

de øvrige parter i appelsagen:

Bank Saderat Iran, Teheran (Iran), ved D. Wyatt, QC, barrister R. Blakeley og solicitors S. Jeffrey, S. Ashley og A. Irvine,

sagsøger i første instans,

Europa-Kommissionen ved D. Gauci og M. Konstantinidis, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenient i første instans,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, T. von Danwitz, og dommerne D. Šváby, A. Rosas (refererende dommer), E. Juhász og C. Vajda,

generaladvokat: E. Sharpston

justitssekretær: fuldmægtig L. Carrasco Marco,

* Processprog: engelsk.

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 10. september 2014,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 26. februar 2015,

afsagt følgende

Dom

1 Rådet for Den Europæiske Union har ved sin appel nedlagt påstand om ophævelse af den dom, der blev afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 5. februar 2013, Bank Saderat Iran mod Rådet (T-494/10, EU:T:2013:59, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten annullerede følgende, for så vidt som de vedrører Bank Saderat Iran:

— del B, nr. 7), i bilag II til Rådets afgørelse 2010/413/FUSP af 26. juli 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af fælles holdning 2007/140/FUSP (EUT L 195, s. 39, berigtigelse i EUT L 197, s. 19)

— del B, nr. 5), i bilaget til Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 668/2010 af 26. juli 2010 om gennemførelse af artikel 7, stk. 2, i forordning (EF) nr. 423/2007 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 195, s. 25)

— afsnit I, del B, nr. 7), i bilaget til Rådets afgørelse 2010/644/FUSP af 25. oktober 2010 om ændring af afgørelse 2010/413 (EUT L 281, s. 81)

— del B, nr. 7), i bilag VIII til Rådets forordning (EU) nr. 961/2010 af 25. oktober 2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning (EF) nr. 423/2007 (EUT L 281, s. 1)

— Rådets afgørelse 2011/783/FUSP af 1. december 2011 om ændring af afgørelse 2010/413 (EUT L 319, s. 71)

— Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1245/2011 af 1. december 2011 om gennemførelse af forordning nr. 961/2010 (EUT L 319, s. 11)

— afsnit I, del B, nr. 7), i bilag IX til Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 af 23. marts 2012 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning nr. 961/2010 (EUT L 88, s. 1),

for så vidt som navnet på »Bank Saderat Iran« er opført på listerne over de personer, enheder og organer, som er omfattet af de restriktive foranstaltninger, der er vedtaget i henhold til disse retsakter (herefter samlet »de anfægtede retsakter«).

Retsforskrifter og tvistens baggrund

2 Foranlediget af de talrige rapporter fra generaldirektøren for Den Internationale Atomenergiorganisation (herefter »IAEA«) og IAEA's Styrelsesråds resolutioner om Den Islamiske Republik Irans nukleare program vedtog De Forenede Nationers Sikkerhedsråd (herefter »Sikkerhedsrådet«) den 23. december 2006 resolution 1737 (2006), hvori punkt 12, sammenholdt med bilaget til resolutionen, opregner en række personer og enheder, der angiveligt er involveret i nuklear spredning, og hvis midler og økonomiske ressourcer derfor bør indefryses.

3 For at gennemføre resolution 1737 (2006) i EU vedtog Rådet den 27. februar 2007 fælles holdning 2007/140/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 61, s. 49).

4 Artikel 5, stk. 1, i fælles holdning 2007/140 foreskrev indefrysning af alle midler og økonomiske ressourcer for så vidt angår visse kategorier af personer og enheder, der opregnedes i litra a) og b) i denne bestemmelse. Artikel 5, stk. 1, litra a), omfattede således de personer og enheder, som er opført i bilaget til resolution 1737 (2006), samt de andre personer og enheder, som var udpeget af Sikkerhedsrådet eller af den komité, der er nedsat under Sikkerhedsrådet i overensstemmelse med artikel 18 i resolution 1737 (2006). Listen over disse personer og enheder fandtes i bilag I til fælles holdning 2007/140. Artikel 5, stk. 1, litra b), omhandlede de personer og enheder, der ikke er omfattet af dette bilag I, men som bl.a. er involveret i, har direkte tilknytning til eller yder støtte til Den Islamiske Republik Irans spredningsfølsomme nukleare aktiviteter. Listen over disse personer og enheder fandtes i bilag II til nævnte fælles holdning.

5 For så vidt som Det Europæiske Fællesskabs kompetencer var berørt, blev resolution 1737 (2006) gennemført ved Rådets forordning (EF) nr. 423/2007 af 19. april 2007 om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT L 103, s. 1), som blev vedtaget på grundlag af artikel 60 EF og 301 EF og under henvisning til fælles holdning 2007/140, hvis indhold denne forordnings indhold i det væsentlige svarer til, idet de samme navne på enheder og fysiske personer er opført i forordningens bilag IV vedrørende de personer, enheder og organer, som er udpeget af Sikkerhedsrådet eller sanktionskomitéen, og i nævnte forordnings bilag V vedrørende andre personer, enheder og organer end dem, der er omfattet af dette bilag IV.

6 Artikel 7, stk. 2, litra a), i forordning nr. 423/2007 havde følgende ordlyd:

»Alle pengemidler og økonomiske ressourcer, som tilhører, ejes, besiddes eller kontrolleres af de personer, enheder eller organer, der er opført i bilag V, indefryses. Bilag V indeholder en liste over fysiske og juridiske personer, enheder og organer, der ikke er omfattet af bilag IV, og som i overensstemmelse med artikel 5, stk. 1, litra b), i fælles holdning 2007/140/FUSP anses for:

a) at være involveret i, direkte associeret med eller støtte Irans spredningsfølsomme nukleare aktiviteter […]«

7 Da Sikkerhedsrådet konstaterede, at Den Islamiske Republik Iran fortsatte med sin nukleare berigelsesaktivitet og ikke samarbejdede med IAEA, vedtog det den 3. marts 2008 resolution 1803 (2008). Det fremgik af denne resolutions punkt 10, at Sikkerhedsrådet:

»*Calls upon* all States to exercise vigilance over the activities of financial institutions in their territories with all banks domiciled in Iran, in particular with Bank Melli and Bank Saderat, and their branches and subsidiaries abroad, in order to avoid such activities contributing to proliferation of sensitive nuclear activities, or to the development of nuclear weapon delivery systems, as referred to in resolution 1737 (2006)«.

8 Ved resolution 1929 (2010) af 9. juni 2010 vedtog Sikkerhedsrådet strengere foranstaltninger og traf bl.a. beslutning om indefrysning af pengemidlerne hos forskellige finansielle enheder. I resolutionens punkt 21 opfordrer Sikkerhedsrådet bl.a. staterne »to prevent the provision of financial services, including insurance or re-insurance, or the transfer to, through, or from their territory, or to or by their nationals or entities organized under their laws (including branches abroad), or persons or financial institutions in their territory, of any financial or other assets or resources if they have information that provides reasonable grounds to believe that such services, assets or resources could contribute to Iran's proliferation-sensitive nuclear activities, or the development of nuclear weapon delivery systems, including by freezing any financial or other assets or resources on their territories or that hereafter come within their territories, or that are subject to their jurisdiction or that hereafter become subject to their jurisdiction, that are related to such programmes or activities and applying enhanced monitoring to prevent all such transactions in accordance with their national authorities and legislation«.

9 I en erklæring, der er knyttet som bilag til rådskonklusionerne af 17. juni 2010, understregede Det Europæiske Råd sin stadigt dybere bekymring over Irans nukleare program, hilste Sikkerhedsrådets vedtagelse af resolution 1929 (2010) velkommen, noterede sig IAEA's seneste rapport af 31. maj 2010 og bekendtgjorde vedtagelsen af nye restriktive foranstaltninger, der bl.a. skulle fokusere på finanssektoren.

10 Ved afgørelse 2010/413, som blev vedtaget den 26. juli 2010, gennemførte Rådet den nævnte erklæring ved at ophæve fælles holdning 2007/140 og ved at vedtage yderligere restriktive foranstaltninger i forhold hertil. I 17.-20. betragtning til afgørelse 2010/413, der vedrører finansvirksomhed, henvises der til Sikkerhedsrådets beslutninger i resolution 1929 (2010) og til Det Europæiske Råds erklæring af 17. juni 2010. Kapitel 2 i afgørelse 2010/413 vedrører finanssektoren. Afgørelsens artikel 10, stk. 1, fastsætter, at medlemsstaterne for at hindre levering af finansielle tjenesteydelser eller overførsel af finansielle eller andre aktiver eller ressourcer, som kunne bidrage til Irans spredningsfølsomme nukleare aktiviteter eller udviklingen af fremføringsmidler til kernevåben, til, gennem eller fra medlemsstaternes områder eller til eller fra statsborgere i medlemsstaterne eller enheder etableret i henhold til deres lovgivning (herunder filialer i udlandet) eller personer eller finansielle institutioner på medlemsstaternes områder, fører øget kontrol med alle de aktiviteter, der udøves af finansielle institutioner under deres jurisdiktion i forbindelse med banker hjemmehørende i Iran, filialerne, datterselskaberne eller de enheder, der kontrolleres af disse.

11 Artikel 20, stk. 1, i afgørelse 2010/413 foreskriver indefrysning af midler tilhørende flere kategorier af personer og enheder. Litra a) i denne artikel 20, stk. 1, omhandler de af Sikkerhedsrådet udpegede personer og enheder, som er opført i bilag I til afgørelsen. Litra b) i nævnte artikel 20, stk. 1, vedrører de »personer og enheder, der ikke er omfattet af bilag I, men som er involveret i, har direkte tilknytning til eller yder støtte til Irans spredningsfølsomme nukleare aktiviteter eller til udvikling af fremføringsmidler til kernevåben, herunder også ved at være involveret i indkøb af forbudte produkter, materiel, udstyr, varer og teknologi, eller personer eller enheder, der handler på deres vegne eller efter deres anvisninger, eller enheder, der ejes eller kontrolleres af dem, herunder ved hjælp af ulovlige midler, eller personer og enheder, der har bistået udpegede personer eller enheder med at unddrage sig eller overtræde bestemmelserne i UNSCR 1737 (2006), UNSCR 1747 (2007), UNSCR 1803 (2008) og UNSCR 1929 (2010) eller i denne afgørelse samt andre højtstående medlemmer af og enheder i [Islamic Revolutionary Guards Corps] og [Islamic Republic of Iran Shipping Lines] og enheder, der ejes eller kontrolleres af dem, eller som handler på deres vegne, som opført på listen i bilag II«.

12 Flere finansielle enheder eller koncerner bestående af sådanne enheder er angivet i bilag II til afgørelse 2010/413. Bank Saderat Iran (inklusive alle afdelinger) er opført i bilagets afsnit I, del B, nr. 7). Følgende begrundelse er angivet:

»Bank Saderat [Iran] er en statsejet iransk bank (94% er ejet af den iranske stat). Bank Saderat [Iran] har ydet finansielle tjenester til enheder, der foretager indkøb for Irans atomprogram og program for ballistiske missiler, herunder enheder omfattet af UNSCR 1737 [(2006)]. Bank Saderat [Iran] har så sent som i marts 2009 håndteret betalinger og rembourser for DIO [(herefter »Defence Industries Organisation«)] (omfattet af sanktioner i UNSCR 1737 [(2006)]) og Iran Electronics Industries. I 2003 håndterede Bank Saderat [Iran] rembourser på vegne af det iranske atomrelaterede Mesbah Energy Company (efterfølgende omfattet af sanktioner i UNSCR 1737 [(2006)]).«

13 Ved gennemførelsesforordning nr. 668/2010, vedtaget den 26. juli 2010 til gennemførelse af artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 423/2007, blev navnet på Bank Saderat Iran, der nævnes i nr. 5) i afsnit I, del B, i bilaget til denne gennemførelsesforordning, føjet til den liste over juridiske personer, enheder og organer, der er anført i tabel I i bilag V til forordning nr. 423/2007.

14 Begrundelsen for opførelsen af Bank Saderat Iran på den nævnte liste er næsten identisk med begrundelsen i afgørelse 2010/413.

15 Ved skrivelse af 27. juli 2010 underrettede Rådet Bank Saderat Iran om opførelsen af dennes navn på listen i bilag II til afgørelse 2010/413 og på listen i bilag V til forordning nr. 423/2007.

16 Ved skrivelse af 18. og 25. august 2010 og af 2., 9. og 30. september 2010 anmodede Bank Saderat Iran Rådet om at meddele den de forhold, hvorpå det havde baseret sig for at vedtage de over for banken restriktive foranstaltninger. Ved skrivelse af 15. september 2010 anmodede banken ligeledes Rådet om at foretage en fornyet gennemgang af den nævnte afgørelse.

17 Bilag II til afgørelse 2010/413 blev revideret og omskrevet ved afgørelse 2010/644, der blev vedtaget den 25. oktober 2010. I anden betragtning til denne afgørelse har Rådet anført, at det har taget hensyn til de bemærkninger, som de berørte personer har fremsat for Rådet.

18 Navnet på Bank Saderat Iran er gengivet under nr. 7) på den liste over enheder, der er opført i tabel I i bilag II til afgørelse 2010/413, som den fremgår af afgørelse 2010/644. Det fremgår ikke længere af begrundelsen, at der er tale om en statsejet iransk bank, som er ejet 94% af den iranske stat, men at den er delvist ejet af den iranske stat. Derudover er begrundelsen identisk med begrundelsen i afgørelse 2010/413.

19 Forordning nr. 423/2007 blev ophævet og erstattet ved forordning nr. 961/2010, der blev vedtaget den 25. oktober 2010. Forordningens artikel 16, stk. 2, har følgende ordlyd:

»Alle pengemidler og økonomiske ressourcer, som tilhører eller ejes, besiddes eller kontrolleres af de personer, enheder eller organer, der er opført i bilag VIII, indefryses. Bilag VIII indeholder en liste over fysiske og juridiske personer, enheder og organer, […] som i overensstemmelse med artikel 20, stk. 1, litra b), i [afgørelse 2010/413] anses for:

a) at være involveret i eller direkte associeret med eller at støtte Irans spredningsfølsomme nukleare aktiviteter eller Irans udvikling af fremføringssystemer til kernevåben, herunder ved at være involveret i køb af forbudte varer og forbudt teknologi, eller at være ejet eller kontrolleret af sådanne personer, enheder eller organer, herunder ved ulovlige midler, eller at handle på deres vegne eller efter deres instruks

b) at være en fysisk eller juridisk person, en enhed eller et organ, som har bistået personer, enheder eller organer, der er opført på listen, med at omgå eller bryde bestemmelserne i denne forordning, i [afgørelse 2010/413] eller UNSCR 1737 (2006), UNSCR 1747 (2007), UNSCR 1803 (2008) og UNSCR 1929 (2010)

[…]«

20 Rådet opførte navnet på Bank Saderat Iran under nr. 7) på den liste over juridiske personer, enheder og organer, der er opført i bilag VIII, del B, i forordning nr. 961/2010. Begrundelsen for denne opførelse er næsten identisk med begrundelsen i afgørelse 2010/413, som den fremgår af afgørelse 2010/644.

21 Ved skrivelse af 28. oktober 2010 besvarede Rådet Bank Saderat Irans skrivelse af 15. september 2010 og anførte herved, at Rådet efter en fornyet gennemgang afslog bankens anmodning om at få sit navn slettet fra listen i bilag II til afgørelse 2010/413 og fra listen i bilag VIII til forordning nr. 961/2010. Rådet præciserede i denne forbindelse, at det ikke delte Bank Saderat Irans opfattelse, hvorefter dennes virksomhed vedrørende rembourser ikke kunne bidrage til nuklear spredning. Som svar på Bank Saderat Irans anmodning om aktindsigt tilsendte Rådet banken kopierne af to forslag til vedtagelse af restriktive foranstaltninger fremsat af medlemsstater (herefter »de forslag, der blev fremsendt den 28. oktober 2010«).

22 Som bilag til den duplik, der blev indgivet i forbindelse med det annullationssøgsmål, som gav anledning til den appellerede dom, fremsendte Rådet den 31. maj 2011 Bank Saderat Iran et dokument fra Rådet, der var dateret den 27. maj 2011, og som indeholdt uddraget af et tredje forslag til opførelse af Bank Saderat Iran på listen over de enheder, der var omfattet af restriktive foranstaltninger (herefter »det tredje forslag«).

23 Efter at have foretaget en fornyet gennemgang besluttede Rådet den 1. december 2011 at opretholde Bank Saderat Iran på listen i afgørelse 2010/413 ved afgørelse 2011/783 og på listen i forordning nr. 961/2010 ved gennemførelsesforordning nr. 1245/2011.

24 Rådet vedtog under henvisning til Det Europæiske Råds konklusioner af 9. december 2011 nye foranstaltninger ved afgørelse 2012/35/FUSP af 23. januar 2012 om ændring af afgørelse 2010/413 (EUT L 19, s. 22).

25 Den 23. marts 2012 vedtog Rådet ligeledes nye foranstaltninger ved forordning nr. 267/2012, der ophæver og erstatter forordning nr. 961/2010. Indefrysningen af pengemidler og økonomiske ressourcer er fastsat i artikel 23 i forordning nr. 267/2012. Artikel 23, stk. 2, havde da følgende ordlyd:

»Alle pengemidler og økonomiske ressourcer, som tilhører, ejes, besiddes eller kontrolleres af de personer, enheder eller organer, der er opført i bilag IX, indefryses. Bilag IX indeholder en liste over fysiske og juridiske personer, enheder og organer, som i overensstemmelse med artikel 20, stk. 1, litra b) og c), i [afgørelse 2010/413] anses for:

a) at være involveret i eller direkte associeret med eller at støtte Irans spredningsfølsomme nukleare aktiviteter eller Irans udvikling af fremføringssystemer til kernevåben, herunder ved at være involveret i køb af forbudte varer og forbudt teknologi, eller at være ejet eller kontrolleret af sådanne personer, enheder eller organer, herunder ved ulovlige midler, eller at handle på deres vegne eller efter deres instruks

b) at være en fysisk eller juridisk person, en enhed eller et organ, som har bistået personer, enheder eller organer, der er opført på listen, med at omgå eller bryde bestemmelserne i denne forordning, i [afgørelse 2010/413] eller i UNSCR 1737 (2006), UNSCR 1747 (2007), UNSCR 1803 (2008) og UNSCR 1929 (2010)

[…]

d) at være andre personer, enheder eller organer, som yder støtte, herunder materiel, logistisk eller økonomisk støtte til Irans regering, samt personer og enheder med tilknytning til dem

[…]«

26 Bank Saderat Iran er opført under afsnit I, tabel B, nr. 7), i bilag IX til forordning nr. 267/2012. Begrundelsen for denne opførelse er næsten identisk med begrundelsen i afgørelse 2010/413, som den fremgår af afgørelse 2010/644.

Sagen for Retten og den appellerede dom

27 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 7. oktober 2010 anlagde Bank Saderat Iran sag med påstand om annullation af afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010. Efterfølgende udvidede banken sin påstand, således at den også nedlagde påstand om annullation af afgørelse 2010/644, forordning nr. 961/2010, afgørelse 2011/783, gennemførelsesforordning nr. 1245/2011 og forordning nr. 267/2012, for så vidt som disse retsakter vedrører den.

28 Indledningsvis forkastede Retten såvel Rådets som Kommissionens argumentation, hvorefter Bank Saderat Iran ikke var berettiget til at påberåbe sig den beskyttelse og de garantier, der er knyttet til de grundlæggende rettigheder.

29 Retten behandlede derefter Bank Saderat Irans søgsmål. Banken havde anført tre anbringender. Det første anbringende vedrørte en tilsidesættelse af begrundelsespligten og af bankens ret til forsvar og til en effektiv domstolsbeskyttelse. Det andet anbringende vedrørte et åbenbart urigtigt skøn for så vidt angår vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for banken. Det tredje anbringende vedrørte en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

30 Inden for rammerne af det første anbringende vedrørende en tilsidesættelse af begrundelsespligten og af Bank Saderat Irans ret til forsvar og til en effektiv domstolsbeskyttelse behandlede Retten hver enkelt af disse grunde, der vedrørte Bank Saderat Iran, og som var angivet i de anfægtede retsakter og i forslagene til vedtagelse af de restriktive foranstaltninger. Retten fastslog, at Rådet havde tilsidesat begrundelsespligten for så vidt angår den anden grund vedrørende finansielle tjenester, idet denne ikke var præcis nok. På grund af denne manglende præcision var Bank Saderat Irans ret til en effektiv domstolsbeskyttelse ligeledes blevet tilsidesat for så vidt angår den anden grund. Denne ret blev desuden tilsidesat for så vidt angår afgørelse 2010/413, gennemførelsesforordning nr. 668/2010, afgørelse 2010/644 og forordning nr. 961/2010, eftersom det tredje forslag til vedtagelse af de restriktive foranstaltninger blev fremsendt for sent. Endelig fandt Retten, at undersøgelsen af afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010 var behæftet med en mangel, for så vidt som sagsakterne ikke indeholdt nogen holdepunkter for at antage, at Rådet havde undersøgt relevansen og rigtigheden af de forhold, der vedrører Bank Saderat Iran. Følgelig tiltrådte Retten det første anbringende for så vidt angår afgørelse 2010/413, gennemførelsesforordning nr. 668/2010, afgørelse 2010/644 og forordning nr. 961/2010.

31 Retten behandlede derefter det andet anbringende vedrørende et åbenbart urigtigt skøn for så vidt angår vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for Bank Saderat Iran. Denne behandling vedrørte de grunde, der var blevet anset for tilstrækkeligt præcise, og som ikke udgjorde en tilsidesættelse af begrundelsespligten. Da ingen af disse grunde, som Rådet havde påberåbt sig over for sagsøgeren i første instans, begrundede vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for denne, tiltrådte Retten det andet anbringende og annullerede de anfægtede retsakter, for så vidt som de vedrører sagsøgeren i første instans, uden at det var fornødent at undersøge det tredje anbringende om en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

32 Bank Saderat Iran gjorde gældende, at forordning nr. 267/2012 i forhold til banken fremstod som en afgørelse, der var truffet i form af en forordning, og ikke som en rigtig forordning. Som følge heraf skulle artikel 60, stk. 2, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol ikke have fundet anvendelse i den foreliggende sag. I den appellerede doms præmis 123 fastslog Retten, at i betragtning af Domstolens praksis har forordning nr. 267/2012, herunder bilag IX hertil, karakter af en forordning, eftersom dens artikel 51, stk. 2, fastsætter, at den er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat, hvilket svarer til virkningerne af en forordning, som foreskrevet ved artikel 288 TEUF. Følgelig finder artikel 60, stk. 2, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol derfor anvendelse i den foreliggende sag.

Parternes påstande

Hovedappellen

33 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves.

— Der træffes endelig afgørelse om tvisten, og Rådet frifindes i det søgsmål, som Bank Saderat Iran har anlagt til prøvelse af de anfægtede retsakter.

— Bank Saderat Iran tilpligtes at betale de omkostninger, som Rådet har afholdt såvel i første instans som i forbindelse med den foreliggende appelsag.

34 Bank Saderat Iran har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

35 Kommissionen har støttet de påstande, som Rådet har nedlagt i sin appel, i det hele.

36 Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland har nedlagt påstand om, at der gives medhold i appellen, at den appellerede dom ophæves, og at det søgsmål, som Bank Saderat Iran har anlagt til prøvelse af de anfægtede retsakter, forkastes.

Kontraappellen

37 Bank Saderat Iran har nedlagt følgende påstande:

— Kontraappellen tages til følge, og Rettens dom ophæves, henset til de i kontraappellen konstaterede fejl.

— De anfægtede retsakter (betragtet enkeltvis) annulleres, for så vidt som de finder anvendelse på Bank Saderat Iran.

— Rådet tilpligtes at betale de omkostninger, som Bank Saderat Iran har afholdt i forbindelse med kontraappellen.

38 Rådet har nedlagt påstand om, at kontraappellen forkastes, og om, at Bank Saderat Iran tilpligtes at betale de i forbindelse med denne appel afholdte omkostninger.

Om hovedappellen

39 Rådet har gjort gældende, at den appellerede dom er behæftet med flere retlige fejl.

Om formalitetsindsigelsen for så vidt angår de anbringender, der vedrører tilsidesættelsen af de grundlæggende rettigheder

Den appellerede dom

40 I den appellerede doms præmis 44 forkastede Retten såvel Rådets som Kommissionens argument, hvorefter Bank Saderat Iran ikke var berettiget til at påberåbe sig den beskyttelse og de garantier, der er knyttet til de grundlæggende rettigheder. Retten fastslog i den nævnte doms præmis 39, at EU-retten ikke indeholder nogen bestemmelse, der forhindrer juridiske personer, som er statsorganer i tredjelande, i til egen fordel at påberåbe sig den beskyttelse og de garantier, der er knyttet til de grundlæggende rettigheder, og i den nævnte doms præmis 40, at Rådet og Kommissionen under alle omstændigheder ikke havde fremført forhold, der godtgjorde, at sagsøgeren i første instans faktisk var et iransk statsorgan.

Parternes argumenter

41 Rådet har indledningsvis kritiseret den appellerede doms præmis 34-43. Rådet er af den opfattelse, at Retten begik en retlig fejl, da den fastslog, at selv hvis det blev anset for godtgjort, at Bank Saderat Iran er et iransk statsorgan, ville banken til egen fordel kunne påberåbe sig den beskyttelse og de garantier, der er knyttet til de grundlæggende rettigheder, for Unionens retsinstanser.

42 Rådet har som argument anført artikel 34 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«), der udelukker, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol behandler sager indgivet af statslige organisationer og tilsvarende enheder, og andre tilsvarende bestemmelser, såsom artikel 44 i den amerikanske menneskerettighedskonvention af 22. november 1969. Ratio legis er den omstændighed, at en stat ikke kan nyde grundlæggende rettigheder. Selv om EU-traktaterne og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ikke indeholder bestemmelser svarende til EMRK's artikel 34, gælder det samme princip.

43 Rådet er af den opfattelse, at Retten ligeledes begik en retlig fejl, da den fandt, at der ikke forelå noget forhold, som kunne godtgøre, at Bank Saderat Iran faktisk er en statslig organisation. I denne henseende har Rådet henvist til:

— Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, hvorefter hver enkelt faktisk og retlig omstændighed skal undersøges nøje for at afgøre, om en enhed er en organisation eller en statslig eller ikke-statslig enhed

— De Forenede Nationers Internationale Lovkommissions forarbejder, og navnlig kommentarerne til artikel 2, stk. 1, litra b), i De Forenede Nationers konvention om staters og deres ejendoms retslige immunitet, vedtaget den 2. december 2004, hvorefter begrebet »agencies or instrumentalities of the State or other entities« kan omfatte statslige virksomheder og de andre af staten oprettede enheder, som foretager handelstransaktioner, og

— Domstolens praksis på støtteområdet (dom Frankrig mod Kommissionen, C-482/99, EU:C:2002:294, præmis 55).

44 Det var derfor med urette, at Retten fastslog, at som følge af den omstændighed, at Bank Saderat Iran udøver kommercielle aktiviteter, der er underkastet den almindelige ret, kan disse ikke anses for »offentlig tjeneste«, selv om de er nødvendige for, at en stats økonomi fungerer. Retten tog heller ikke behørigt hensyn til den indflydelse, som den iranske stat udøver på Bank Saderat Iran, selv om denne stats andel blev nedbragt som følge af en privatiseringsproces.

45 Bank Saderat Iran har bestridt Rådets argumenter.

Domstolens bemærkninger

46 Det bemærkes, at det af Bank Saderat Iran anlagte søgsmål er omfattet af artikel 275, stk. 2, TEUF (domme Rådet mod Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, præmis 50, og Rådet mod Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, præmis 48).

47 Bank Saderat Iran har fremført en række anbringender, der vedrører en tilsidesættelse af bankens ret til forsvar og ret til en effektiv domstolsbeskyttelse. Sådanne rettigheder kan påberåbes af enhver fysisk person og enhver enhed, der anlægger sag ved Unionens retsinstanser (dom Rådet mod Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, præmis 49).

48 Det samme gælder de anbringender, der vedrører en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, såsom anbringendet om en tilsidesættelse af pligten til at begrunde en retsakt (dom Rådet mod Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, præmis 50).

49 Hvad angår anbringender vedrørende et åbenbart urigtigt skøn eller en tilsidesættelse af det almindelige proportionalitetsprincip bemærkes, at muligheden for, at en statslig enhed kan påberåbe sig dem, er et spørgsmål, der vedrører tvistens realitet (domme Rådet mod Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, præmis 51, og Rådet mod Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, præmis 51).

50 Henset til disse omstændigheder skal Rådets anbringende forkastes, uden at det er fornødent at behandle argumentet om, at Retten begik en fejl, da den fastslog, at det ikke var godtgjort, at Bank Saderat Iran var en statslig enhed, idet dette argument ikke er relevant.

Om begrundelsespligten, retten til forsvar, retten til en effektiv domstolsprøvelse og aktindsigten

Den appellerede dom

51 I den appellerede doms præmis 47-49 henviste Retten til retspraksis vedrørende den i artikel 296, stk. 2, TEUF fastsatte pligt til at begrunde retsakterne. I den nævnte doms præmis 50-53 henviste Retten til retspraksis vedrørende retten til forsvar og forpligtelsen til at meddele de forhold, der lægges den berørte enhed til last, således at denne i tilstrækkelig grad gives mulighed for at give sin mening til kende vedrørende disse forhold.

52 I den appellerede doms præmis 61 og 62 fastslog Retten, at der med henblik på at vurdere, om begrundelsespligten og forpligtelsen til at meddele Bank Saderat Iran de forhold, der lægges denne til last, er overholdt, foruden de i de anfægtede retsakter indeholdte grunde også skal tages hensyn til to forslag til vedtagelse af restriktive foranstaltninger, som Rådet fremsendte til sagsøgeren i første instans ved skrivelse af 28. oktober 2010, og til det tredje forslag, som Rådet vedlagde som bilag til sin duplik, der blev indgivet den 31. maj 2011. Ifølge Retten blev disse forslag forelagt for medlemsstaternes delegationer i forbindelse med vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren i første instans, og de udgør følgelig forhold, hvorpå disse foranstaltninger er baseret.

53 I den appellerede doms præmis 63 fastslog Retten følgende:

»[Det er] korrekt, at de tre forslag blev fremsendt til sagsøgeren [i første instans] efter anlæggelsen af søgsmålet, og for så vidt angår det forslag, der var vedlagt duplikken, endog efter de konklusioner, der blev draget efter vedtagelsen af afgørelse 2010/644 og forordning nr. 961/2010. De kan derfor ikke med gyldighed supplere begrundelsen for afgørelse 2010/413, gennemførelsesforordning nr. 668/2010 og, hvad angår det forslag, der var vedlagt duplikken, afgørelse 2010/644 og forordning nr. 961/2010. De kan imidlertid tages i betragtning i forbindelse med bedømmelsen af senere akters lovlighed, dvs. afgørelse 2011/783, gennemførelsesforordning nr. 1245/2011 og forordning nr. 267/2012 for så vidt angår de tre forslag samt afgørelse 2010/644 og forordning nr. 961/2010 for så vidt angår de forslag, der blev fremsendt den 28. oktober 2010.«

54 I den appellerede doms præmis 64-73 behandlede Retten hver enkelt af de grunde, som var angivet i de anfægtede retsakter og i forslagene til vedtagelse af de restriktive foranstaltninger. Præmis 64-66 har følgende ordlyd:

»64 De anfægtede akter indeholder følgende fire begrundelser, der vedrører sagsøgeren [i første instans]:

— Sagsøgeren [i første instans] er en statsejet iransk bank, enten med 94%, ifølge afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/210, eller delvist, ifølge de senere akter [(herefter »den første grund«)].

— Sagsøgeren [i første instans] har ydet finansielle tjenester til enheder, der foretager indkøb for Irans atomprogram og program for ballistiske missiler, herunder enheder omfattet af […] resolution 1737 (2006) [(herefter »den anden grund«)].

— I marts 2009 håndterede sagsøgeren [i første instans] betalinger og rembourser for Defence Industries Organisation (herefter »DIO«) og Iran Electronics Industries (herefter »IEI«), der er omfattet af de restriktive foranstaltninger [(herefter »den tredje grund«)].

— I 2003 håndterede [sagsøgeren i første instans] rembourser på vegne af det iranske atomrelaterede Mesbah Energy Company [(herefter »den fjerde grund«)].

65 De begrundelser, der er anført i de forslag til vedtagelse af restriktive foranstaltninger, der var vedlagt Rådets skrivelse af 28. oktober 2010, overlapper fuldt ud begrundelserne i de anfægtede akter.

66 Det tredje forslag til vedtagelse af restriktive foranstaltninger, som er vedlagt duplikken, tilføjer en femte begrundelse, hvorefter sagsøgeren [i første instans] har ydet finansielle tjenester til Sanam Industria Group.«

55 I præmis 73 fastslog Retten, at Rådet har tilsidesat begrundelsespligten og forpligtelsen til at meddele sagsøgeren i første instans de forhold, der lægges banken til last, for så vidt angår den anden grund, idet denne er for vag, men at denne pligt og denne forpligtelse er blevet overholdt for så vidt angår de øvrige grunde.

56 Hvad angår aktindsigten fastslog Retten i den appellerede doms præmis 79, at Rådet ikke gav sagsøgeren i første instans aktindsigt i forslagene til vedtagelse af restriktive foranstaltninger rettidigt, idet to forslag blev fremsendt som bilag til en skrivelse af 28. oktober 2010, og det tredje forslag blev vedlagt duplikken, mens den frist, som Rådet havde fastsat for sagsøgeren i første instans til at fremsætte sine bemærkninger som følge af vedtagelsen af afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010, udløb den 15. september 2010.

57 I forbindelse med afgørelsen om, hvorvidt sagsøgeren i første instans havde haft mulighed for at give sin mening til kende, fastslog Retten i den appellerede doms præmis 82 og 83, at sagsøgeren i første instans har haft lejlighed til at give sin mening til kende, undtagen for så vidt angår dels den anden grund, der er blevet anført af Rådet, og som var alt for vag, dels de tre forslag til vedtagelse af de restriktive foranstaltninger, for så vidt som sagsøgeren i første instans ikke var i besiddelse af dem den 15. september 2010.

58 I den appellerede doms præmis 86 fastslog Retten, at Rådet under dets fornyede gennemgang havde taget hensyn til bemærkningerne fra sagsøgeren i første instans. I den nævnte doms præmis 85 bemærkede Retten bl.a., at Rådet havde rettet angivelsen vedrørende den iranske stats besiddelse af en andel af kapitalen i Bank Saderat Iran, hvis rigtighed sidstnævnte havde bestridt.

59 I den appellerede doms præmis 90 fastslog Retten, at sagsøgeren i første instans' ret til en effektiv domstolsbeskyttelse er blevet tilsidesat, henset til den vage karakter af den anden grund, som er blevet anført af Rådet, og til den sene fremsendelse af de tre forslag til vedtagelse af de restriktive foranstaltninger.

Parternes argumenter

60 Under overskriften »Begrundelsespligt« har Rådet for det første anført, at Retten begik en retlig fejl, idet den bedømte hver af grundene enkeltvis i stedet for at behandle dem samlet. Disse grunde er tydeligvis forbundet. Navnlig udgør den tredje og den fjerde grund en mere præcis beskrivelse af den adfærd, der er anført i den anden grund. Selv om denne anden grund desuden ikke indeholdt navnet på de enheder, der er opført på FN's og EU's lister, og som Bank Saderat Iran leverer bankydelser til, kunne banken have bestridt den nævnte grund, såfremt ingen af bankens kunder havde været opført på FN's og EU's lister.

61 Kommissionen har gjort gældende, at Rettens standpunkt i den appellerede doms præmis 73, hvorefter annullationssøgsmålet er begrundet for så vidt angår visse af grundene, men ikke for så vidt angår den anden grund, ikke kan tiltrædes. Hvad angår hver grund særskilt kan Rådet ikke anses for at have tilsidesat begrundelsespligten og meddelelsesforpligtelsen i forhold til sagsøgeren i første instans.

62 I sit interventionsindlæg har Det Forenede Kongerige ligeledes bestridt Rettens konklusion, hvorefter den anden grund er alt for vag, selv om denne grund skal sammenholdes med de efterfølgende grunde.

63 Under overskriften »Aktindsigten« har Rådet for det andet bestridt Rettens afgørelse i den appellerede doms præmis 61, hvorefter der »for at bedømme overholdelse af begrundelsespligten og pligten til at meddele den berørte enhed de oplysninger, den lægges til last, […] foruden de begrundelser, der fremgår af de anfægtede akter, [skal] tages hensyn til de tre forslag til vedtagelse af restriktive foranstaltninger, som blev fremsendt af Rådet til sagsøgeren [i første instans]«.

64 Rådet har gjort gældende, at Retten foretog en urigtig anvendelse af den praksis, som den anførte i den appellerede doms præmis 52, og som blev fastsat i forbindelse med de første sager om terrorisme, hvor der ikke blev angivet nogen grund til at begrunde en opførelse på en liste over personer, enheder og organer omfattet af restriktive foranstaltninger, og hvor begreberne »grunde« og »forhold« på denne baggrund var indbyrdes udskiftelige. I den foreliggende sag indeholdt retsakterne grunde, hvorfor intet begrundede, at forslagene til vedtagelse af restriktive foranstaltninger, hvilke under alle omstændigheder ikke bidrog med nogen merværdi, skulle fremsendes.

65 Hvad angår de forhold, der ikke fremgik af Rådets begrundelse, skal disse heller ikke fremsendes særskilt, eftersom det ikke uden videre kan antages, at Rådet har anvendt dem som grunde og beviser. Rådet er af den opfattelse, at Retten skulle have anvendt den praksis, hvortil den henviste i den appellerede doms præmis 53, og hvorefter det, når grundene er tilstrækkeligt præcise, kun er efter anmodning herom fra den interesserede part, at Rådet har pligt til at give adgang til alle administrative dokumenter, som ikke er fortrolige, og som vedrører den omhandlede foranstaltning (dom Bank Melli Iran mod Rådet, T-390/08, EU:T:2009:401, præmis 97).

66 Det Forenede Kongerige har under henvisning til præmis 111 i dom Kommissionen m.fl. mod Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518) gjort gældende, at det for så vidt angår listerne over de enheder, som er omfattet af restriktive foranstaltninger, alene er Rådets begrundelse for opførelse på sådanne lister, der skal offentliggøres, og ikke forslagene til opførelse af de pågældende enheder.

67 Bank Saderat Iran har tilsluttet sig Rettens argumentation. Banken har gjort gældende, at hvad angår den anden grund kan den tredje og den fjerde grund ikke gøre den mere præcis.

68 Bank Saderat Iran har gjort gældende, at Rådet var forpligtet til at fremsende forslagene til opførelse på de nævnte lister på selve datoen for denne opførelse eller kort herefter, for så vidt som der var tale om de eneste forhold i sagsakterne. Hvad angår Rådets erklæring om, at det ikke tjente noget formål for Bank Saderat Iran at få adgang til disse forslag til opførelse, har Bank Saderat Iran svaret, at det ikke tilkommer Rådet at bedømme, hvilke oplysninger i sagsakterne der kan være relevante for en sagsøger. Det ville stride mod retten til forsvar, hvis det var tilladt for Rådet at foretage et valg med hensyn til de forhold i sagsakterne, der skulle angives.

69 Bank Saderat Iran har bestridt det argument, hvorefter retspraksis fra dom Bank Melli Iran mod Rådet (T-390/08, EU:T:2009:401) skulle have været anvendt i den foreliggende sag, for så vidt som banken ikke rådede over oplysninger, der var tilstrækkeligt præcise til, at den kunne give sin mening til kende vedrørende de forhold, som den er blevet lagt til last. Bank Saderat Iran har anført, at såvel Retten som Rådet støttede sig på den omstændighed, at forslagene til opførelse på lister over enheder omfattet af restriktive foranstaltninger udgjorde beviser, selv om dette ikke var tilfældet.

Domstolens bemærkninger

70 Ifølge fast retspraksis har forpligtelsen til at begrunde en bebyrdende retsakt, der er en nødvendig følge af princippet om retten til forsvar, for det første til formål at give den berørte part oplysninger, der er tilstrækkelige til, at det kan afgøres, om der er grundlag for retsakten, eller om den muligvis er behæftet med en sådan mangel, at dens gyldighed kan anfægtes for Unionens retsinstanser, og for det andet at gøre det muligt for disse retsinstanser at efterprøve retsaktens lovlighed (jf. domme Rådet mod Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis, og Rådet mod Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, præmis 74).

71 Den begrundelse, som kræves i henhold til artikel 296 TEUF, skal tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og den sammenhæng, hvori den er vedtaget. Det nærmere indhold af begrundelseskravet skal fastlægges i lyset af den konkrete sags omstændigheder, navnlig indholdet af den pågældende retsakt, indholdet af de anførte grunde samt den interesse, som retsaktens adressater samt andre, der må anses for umiddelbart og individuelt berørt af retsakten, kan have i begrundelsen. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige forhold, da begrundelsens tilstrækkelighed ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. dom Rådet mod Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, præmis 53 og den deri nævnte retspraksis). En retsakt, der er bebyrdende, er navnlig tilstrækkeligt begrundet, når den er vedtaget under omstændigheder, som er den pågældende bekendt, og således gør det muligt for vedkommende at forstå, hvilke konsekvenser den trufne foranstaltning har for denne (domme Rådet mod Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, præmis 71, og Rådet mod Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, præmis 75).

72 Hvad angår restriktive foranstaltninger indebærer begrundelsespligten i artikel 296 TEUF – uden at gå så langt som til at skulle svare detaljeret på den berørte persons bemærkninger – under alle omstændigheder, herunder når begrundelsen for en EU-retsakt svarer til en af en international instans afgivet begrundelse, at denne begrundelse skal indeholde de individuelle, specifikke og konkrete grunde til, at de kompetente myndigheder anser den berørte person for at skulle være omfattet af sådanne foranstaltninger. Unionens retsinstanser skal derfor bl.a. prøve, om den afgivne begrundelse er tilstrækkeligt præcis og konkret (jf. i denne retning domme Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 116 og 118, og Rådet mod Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, præmis 76).

73 I det foreliggende tilfælde begik Retten ingen retlig fejl under behandlingen af den anden grund, idet Rådet ikke havde gjort gældende over for Retten, at den anden til fjerde grund skulle sammenholdes.

74 Selv hvis det antages, således som Rådet har gjort gældende, at den anden grund skulle have været forstået i lyset af den tredje og den fjerde grund, gør en sammenholdt læsning af de nævnte grunde det under alle omstændigheder ikke muligt for Bank Saderat Iran konkret at vide, hvilke bankydelser denne har leveret til hvilke enheder, »der foretager indkøb for Irans atomprogram og program for ballistiske missiler«, hvoraf nogle er »omfattet af […] resolution 1737 (2006)«. På denne baggrund kan Retten ikke foreholdes at have fastslået i den appellerede doms præmis 73, at den anden grund til opførelse på de nævnte lister er for vag.

75 Hvad endelig angår aktindsigten var det med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 77, 83 og 102 fastslog, at Rådet var forpligtet til inden vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger at sikre sig, at de oplysninger, som var blevet lagt Bank Saderat Iran til last, kunne meddeles banken rettidigt, således at denne kunne give sin mening til kende, og at den for sene fremsendelse af de tre forslag til vedtagelse af de restriktive foranstaltninger udgjorde en tilsidesættelse af sagsøgeren i første instans' ret til forsvar og ret til en effektiv domstolsbeskyttelse og derved havde en indflydelse på lovligheden af afgørelse 2010/413, gennemførelsesforordning nr. 668/2010, afgørelse 2010/644 og forordning nr. 961/2010, for så vidt som disse retsakter vedrørte Bank Saderat Iran.

Om de mangler, som Rådets undersøgelse er behæftet med

Den appellerede dom

76 Stadig inden for rammerne af anbringendet vedrørende en tilsidesættelse af begrundelsespligten, af retten til forsvar og af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse sammenfattede Retten et argument fra Bank Saderat Iran på følgende måde:

»91 Sagsøgeren [i første instans] har anført, at Rådet ikke har foretaget en reel undersøgelse af omstændighederne i den foreliggende sag, men har begrænset sig til at vedtage de forslag, som er fremlagt af medlemsstaterne. Denne fejl gør sig både gældende for undersøgelsen forud for vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren [i første instans] og den regelmæssige fornyede gennemgang af disse foranstaltninger.«

77 Retten fastslog følgende:

»95 På den ene side indeholder sagsakterne i den foreliggende sag ikke holdepunkter for at antage, at Rådet har undersøgt, om de oplysninger om sagsøgeren [i første instans], som det blev forelagt inden vedtagelsen af afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010, var relevante og velbegrundede. Derimod udgør den urigtige angivelse i disse akter af omfanget af den iranske stats andel i [sagsøgeren i første instans'] kapital, hvilken unøjagtighed ikke er bestridt af Rådet, et indicium for, at der ikke har fundet en prøvelse sted.

96 På den anden side fremgår det af præmis 84-86 ovenfor, at Rådet ved vedtagelsen af de senere anfægtede [retsakter] foretog en fornyet gennemgang af omstændighederne i sagen i lyset af [sagsøgeren i første instans'] bemærkninger, eftersom det berigtigede angivelsen af den iranske stats andel i [sagsøgeren i første instans'] kapital og tog stilling til [sagsøgeren i første instans'] argumentation vedrørende dennes virksomhed med rembourser.

[…]

98 Under disse omstændigheder må [sagsøgeren i første instans'] argumenter vedrørende de fejl, som Rådets undersøgelse er behæftet med, tiltrædes for så vidt angår afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010 og i øvrigt forkastes.«

78 I den appellerede doms præmis 100 fastslog Retten, at Rådet i forbindelse med vedtagelsen af afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010 ikke har overholdt sin forpligtelse til at undersøge relevansen og rigtigheden af de oplysninger og den dokumentation i forhold til sagsøgeren i første instans, som er blevet fremlagt for det, hvorved de nævnte retsakter er blevet behæftet med ulovlighed.

Parternes argumenter

79 Rådet, støttet af Kommissionen, er af den opfattelse, at Retten begik en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 94 og 95 opstillede et krav om, at der i sagsakterne skal foreligge holdepunkter, der godtgør, at Rådet har undersøgt de forhold, som er blevet fremlagt for det. Rådet har gjort gældende, at det ikke er muligt at fastlægge de holdepunkter, der skal fremlægges for at godtgøre, at Rådets medlemmer har foretaget denne undersøgelse, og at visse forhold desuden hidrørte fra fortrolige kilder, hvortil ikke alle medlemmer af Rådet har adgang.

80 Bank Saderat Iran har gjort gældende, at det retlige princip, hvorefter Rådet skal undersøge relevansen og rigtigheden af de oplysninger og beviser, som fremlægges for det, ikke er bestridt. Banken er af den opfattelse, at Retten til støtte for sin konklusion om, at Rådet ikke havde foretaget en passende kontrol, havde ret til at fremhæve, at der ikke forelå noget bevis for den omstændighed, at Rådet havde foretaget denne. Bank Saderat Iran har desuden anført, at Rådet har erkendt, at det ikke har foretaget nogen kontrol af påstandene i de for Rådet fremsatte forslag vedrørende udpegelsen af Bank Saderat Iran som en enhed omfattet af restriktive foranstaltninger, netop fordi det ikke havde adgang til de underliggende beviser, der ansås for fortrolige.

Domstolens bemærkninger

81 Det fremgår af den appellerede dom, at Bank Saderat Iran ved vedtagelsen af afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010 blev opført på listerne over de enheder, der er omfattet af restriktive foranstaltninger, alene på grundlag af forslag til opførelse fremsat af medlemsstaterne. Retten har imidlertid ikke godtgjort, hvordan dette forhold kan udgøre en af de annullationsgrunde, der er omhandlet i artikel 263 TEUF.

82 Således som generaladvokaten har anført i punkt 95 i forslaget til afgørelse, fremgår det ikke, at undersøgelsen af relevansen og rigtigheden af de forhold vedrørende sagsøgeren i første instans, som blev forelagt Rådet inden vedtagelsen af afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010, kan udgøre en væsentlig formforskrift for vedtagelsen af disse retsakter, hvis manglende iagttagelse kan medføre, at disse er ulovlige. Retten har ikke redegjort for, at en sådan formforskrift er fastsat i EUF-traktaten eller i en afledt retsakt.

83 Retten har heller ikke redegjort for, hvorledes dette forhold kan føre til en tilsidesættelse af begrundelsespligten, af Bank Saderat Irans ret til forsvar eller af bankens ret til en effektiv domstolsbeskyttelse, hvilke Bank Saderat Iran har påberåbt sig i sit første anbringende, eller af enhver anden retsregel.

84 Da Retten ikke har anskueliggjort, at nogen af de annullationsgrunde, som er omhandlet i artikel 263 TEUF, har nogen indflydelse på gyldigheden af afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010 som følge af den manglende undersøgelse af relevansen og rigtigheden af forholdene vedrørende sagsøgeren i første instans, må det fastslås, at Retten begik en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 94 fastslog, at Rådet i forbindelse med vedtagelsen af en første retsakt,

hvorved der fastsættes restriktive foranstaltninger over for enheder, som hævdes at deltage i nuklear spredning, er forpligtet til at undersøge relevansen og rigtigheden af de oplysninger og den dokumentation, som en medlemsstat eller Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik har fremsat for Rådet. Følgelig begik Retten den samme retlige fejl, da den i den appellerede doms præmis 100 fastslog, at Rådet i forbindelse med vedtagelsen af afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010 ikke har overholdt sin forpligtelse til at undersøge relevansen og rigtigheden af de oplysninger og den dokumentation i forhold til sagsøgeren i første instans, som er blevet fremlagt for det, hvorved nævnte retsakter er blevet behæftet med en ulovlighed.

Om det åbenbart urigtige skøn

Den appellerede dom

85 I den appellerede doms præmis 106 fastslog Retten, at henset til den manglende begrundelse af den anden grund, som Rådet har gjort gældende over for sagsøgeren i første instans, skulle prøvelsen begrænses til rigtigheden af den første, den tredje, den fjerde og den femte anførte grund.

86 I den nævnte doms præmis 107 fastslog Retten, at den første grund, hvorefter Bank Saderat Iran er en bank, som er ejet 94% af den iranske stat, bygger på en urigtig faktisk konstatering og derfor ikke kan begrunde de restriktive foranstaltninger, der er vedtaget over for sagsøgeren i første instans ved afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010.

87 Hvad angår den fjerde grund, der vedrører Mesbah Energy Company, fastslog Retten i den samme doms præmis 109, at Rådet ikke har fremlagt noget bevis eller nogen oplysning til godtgørelse af, at sådanne tjenester er blevet ydet, eller af, at sagsøgeren i første instans overhovedet var bekendt med, at Mesbah Energy Company, som i 2003 endnu ikke var omfattet af restriktive foranstaltninger, var involveret i nuklear spredning.

88 I den appellerede doms præmis 110 fastslog Retten, at denne samme konklusion gør sig gældende i forhold til den femte grund for så vidt angår lovligheden af afgørelse 2011/783, gennemførelsesforordning nr. 1245/2011 og forordning nr. 267/2012. Mens sagsøgeren i første instans har bestridt, at banken har ydet finansielle tjenester til Sanam Industria Group efter vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for dette selskab, har Rådet nemlig ikke frembragt noget bevis for at godtgøre det modsatte eller for at bevise, at sagsøgeren i første instans var bekendt med, at Sanam Industria Group var involveret i nuklear spredning, selv inden vedtagelsen af de restriktive foranstaltninger over for dette selskab.

89 Hvad angår den tredje grund bestred sagsøgeren i første instans ikke, at DIO og IEI deltog i virksomhed knyttet til nuklear spredning, men dog, at de tjenester, som banken har ydet til disse enheder, begrundede vedtagelsen af restriktive foranstaltninger over for den. I denne henseende anførte sagsøgeren i første instans i det væsentlige, at de nævnte tjenester var løbende banktjenester, der tidligere blev ydet i sammenhæng med håndtering af eksportrembourser, der var udstedt af andre banker, og at de ikke vedrørte transaktioner i forbindelse med nuklear spredning. Med henblik på at kunne bedømme, om disse argumenter var velbegrundede, anmodede Retten Rådet om at meddele den detaljerede oplysninger vedrørende de rembourser, som sagsøgeren i første instans havde håndteret for DIO og IEI. Da Rådet ikke kunne fremlægge oplysninger til besvarelse af Rettens anmodning, fastslog denne i den appellerede doms præmis 116, at det forhold, at det var umuligt at prøve, om sagsøgeren i første instans' argumenter var velbegrundede, skyldtes Rådets manglende overholdelse af sin pligt til at fremlægge relevante beviser og oplysninger.

90 Henset til disse betragtninger fastslog Retten i den appellerede doms præmis 116, at det andet anbringende skulle tiltrædes.

Parternes argumenter

91 Hvad angår den fjerde grund vedrørende rembourserne på vegne af selskabet Mesbah Energy Company har Rådet gjort gældende, at Retten ikke har taget behørigt hensyn til, at aktiviteterne er hemmelige, hvorfor beviserne hidrører fra fortrolige kilder og ikke kan meddeles i alle tilfælde. Rådet har ligeledes fremhævet princippet om gensidig tillid mellem medlemsstaterne og institutionerne og princippet om loyalt samarbejde. Rådet har endvidere gjort gældende, at det fremgår af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, at der ikke foreligger nogen absolut ret til fremlæggelse af beviser. Såfremt et sådant princip finder anvendelse på anklager i strafferetlige sager, må det så meget desto mere finde anvendelse på de omhandlede restriktioner, som er forebyggende foranstaltninger.

92 Hvad angår den tredje grund vedrørende håndteringen i marts 2009 af rembourserne for DIO, der er omfattet af resolution 1737 (2006), og for IEI, som er omfattet af afgørelse 2008/475, har Rådet anført, at Bank Saderat Iran ikke har bestridt, at denne har fundet sted, men gjort gældende, at der var tale om løbende banktjenester inden for rammerne af eksportkreditter. Rådet, støttet af Det Forenede Kongerige, har gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl, da den fastslog, at Rådet skulle have meddelt detaljerede oplysninger vedrørende disse rembourser. Rådet er af den opfattelse, at håndteringen af de sidstnævnte i sig selv var tilstrækkelig til at begrunde de restriktive foranstaltninger over for Bank Saderat Iran. Rådet har i denne henseende erindret om, at flere bestemmelser, såsom artikel 1, stk. 4, og artikel 15, stk. 1, i afgørelse 2010/413, artikel 4 i forordning nr. 267/2012, punkt 7 i Sikkerhedsrådets resolution 1737 (2006) og punkt 5 i Sikkerhedsrådets resolution 1747 (2007), forbyder eksport fra Iran og nærmere bestemt køb i Iran eller transport fra Iran af spredningsfølsomme materialer, herunder i andre lande, og af våben og udstyr, hvorfor det er fejlagtigt at antage, at rembourser, som gør det muligt for DIO og IEI at eksportere, ikke har nogen tilknytning til Den Islamiske Republik Irans nukleare aktiviteter. Rådet er af den opfattelse, at Retten med urette har sat sit eget skøn vedrørende hensigtsmæssigheden i stedet for Rådets for så vidt angår de faktiske omstændigheder, der begrundede, at der som forebyggende foranstaltning blev pålagt en indefrysning af aktiver, hvorved Retten gik imod sin egen praksis (jf. i denne retning dom People's Mojahedin Organization of Iran mod Rådet, T-256/07, EU:T:2008:461, præmis 138).

93 Det Forenede Kongerige har gjort gældende, at Bank Saderat Iran er en meget vigtig iransk bank, som indtager en central position i Iran, der gør det muligt for den at yde støtte til spredningsfølsomme nukleare aktiviteter. Banken er i det væsentlige under den iranske regerings kontrol, og det kan frygtes, at banken, henset til sin position, kan yde en sådan støtte. Efter denne medlemsstats opfattelse begrundede dette forebyggende foranstaltninger, henset til det lovlige og meget vigtige mål om at lægge et pres på Iran, for at denne stat ophører med sine spredningsfølsomme nukleare aktiviteter, med henblik på at opretholde fred og sikkerhed. Afgørelser af denne art er omfattet af Rådets skønsbeføjelse.

94 Kommissionen har gjort gældende, at Bank Saderat Irans aktiviteter skal ses i et mere globalt perspektiv, og at de ikke kan behandles som individuelle transaktioner uden for deres sammenhæng. Kommissionen har anført, at Sikkerhedsrådet påtænkte at opføre Bank Saderat Iran.

95 Opførelsen af bankerne på listerne skyldes Irans behov for at anvende bankydelserne til indførsel af uran, teknologi og andre materialer. Ifølge Kommissionen er den omstændighed, at en bank som Bank Saderat Iran udelukkes fra et af de væsentlige finansmarkeder, hvor denne form for transaktioner foretages, rationelt forbundet med det internationale samfunds mål om at forebygge udviklingen og spredningen af atomvåben. Rådet skal ikke være forpligtet til at bevise, at de specifikt omhandlede ydelser og transaktioner var »direkte« forbundet med nuklear spredning, således som Retten synes at ønske det. Det er tilstrækkeligt, at den enhed, der skal opføres, leverer tjenesteydelser til tredjeparter – såsom DIO og IEI i den foreliggende sag – der er kendt for at være involveret i nuklear spredning.

96 Bank Saderat Iran har bestridt de argumenter, som Rådet, Kommissionen og Det Forenede Kongerige har fremført.

Domstolens bemærkninger

97 Rådets argumentation vedrører alene Rettens bedømmelse af, om den tredje og den fjerde grund er velbegrundede.

98 Hvad angår de forhold, der er blevet anført for at begrunde opførelsen af Bank Saderat Iran på de nævnte lister, og beviset for, at denne opførelse var korrekt, bemærkes, at den effektive domstolsprøvelse, som er sikret i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, bl.a. indebærer, at Unionens retsinstanser skal sikre sig, at afgørelsen, hvis rækkevidde er individuel for den berørte person eller enhed, er baseret på et tilstrækkeligt solidt faktisk grundlag. Dette indebærer en efterprøvelse af de faktiske omstændigheder, der indgår i begrundelsen for den nævnte afgørelse, således at domstolsprøvelsen ikke skal begrænses til en vurdering af, om den anførte begrundelse er sandsynlig i abstrakt forstand, men skal indebære en stillingtagen til, om der er belæg for disse grunde, eller i det mindste én af dem, som i sig selv anses for at kunne begrunde samme afgørelse (jf. i denne retning domme Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 119, Rådet mod Fulmen og Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, præmis 64, Rådet mod Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, præmis 73, Anbouba mod Rådet, C-605/13 P, EU:C:2015:248, præmis 45, Anbouba mod Rådet, C-630/13 P, EU:C:2015:247, præmis 46, Ipatau mod Rådet, C-535/14 P, EU:C:2015:407, præmis 42, og Rådet mod Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, præmis 109).

99 Med henblik herpå påhviler det Unionens retsinstanser at foretage den nævnte undersøgelse ved i givet fald at anmode Unionens kompetente myndighed om at fremlægge de med henblik på en sådan undersøgelse relevante oplysninger eller beviser, uanset om de er fortrolige (jf. domme Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 120, Rådet mod Fulmen og Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, præmis 65, og Rådet mod Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, præmis 110).

100 Såfremt Unionens kompetente myndighed ikke kan imødekomme Unionens retsinstansers anmodning, tilkommer det sidstnævnte alene at lægge de oplysninger, som er meddelt dem, til grund (jf. domme Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 123, Rådet mod Fulmen og Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, præmis 68, og Rådet mod Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, præmis 111).

101 Hvad angår den fjerde grund vedrørende Mesbah Energy Company har Rådet ikke bestridt, at det ikke har fremlagt noget bevis, således som Retten fastslog i den appellerede doms præmis 109. Rådet har derimod gjort gældende, at beviserne for den støtte, som Bank Saderat Iran har ydet til Den Islamiske Republik Irans nukleare aktiviteter, hidrører fra hemmelige kilder, hvis offentliggørelse vil gøre det muligt at identificere de personer, der har fremlagt dem, hvilket navnlig vil bringe disse personers liv og sikkerhed i fare.

102 I denne henseende bemærkes, at dette argument er blevet anført for første gang i forbindelse med appellen. I overensstemmelse med fast retspraksis ville anerkendelsen af en adgang for en part til først for Domstolen at fremføre et anbringende og argumenter, som parten ikke har fremført for Retten, imidlertid være ensbetydende med at give den pågældende ret til at forelægge Domstolen – der har en begrænset kompetence i appelsager – en mere omfattende tvist end den, der blev forelagt Retten. Under en appel har Domstolen således kun kompetence til at tage stilling til den retlige afgørelse, der er blevet truffet vedrørende de anbringender og argumenter, som er blevet behandlet i første instans (dom Sverige m.fl. mod API og Kommissionen, C-514/07 P, C-528/07 P og C-532/07 P, EU:C:2010:541, præmis 126 og den deri nævnte retspraksis).

103 Følgelig kan argumentet vedrørende bevisernes fortrolighed ikke antages til realitetsbehandling.

104 Henset til disse betragtninger begik Retten ikke nogen retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 109 fastslog, at den fjerde grund ikke kan begrunde vedtagelsen af restriktive foranstaltninger over for Bank Saderat Iran.

105 Hvad angår den tredje grund fandt Retten, at henset til den omstændighed, at der ikke forelå detaljerede oplysninger om de rembourser, som Bank Saderat Iran havde håndteret for DIO og IEI, var det umuligt for den at prøve, om Bank Saderat Irans argumenter var velbegrundede. De på artikel 1, stk. 4, og artikel 15, stk. 1, i afgørelse 2010/413, artikel 4 i forordning nr. 267/2012 og punkt 5, 7 og 14 i resolution 1737 (2006), 1747 (2007) og 1929 (2010) støttede argumenter, som Rådet, Kommissionen og Det Forenede Kongerige har anført med henblik på at godtgøre, at Bank Saderat Irans håndtering af DIO's og IEI's eksportrembourser i sig selv udgør støtte til Den Islamiske Republik Irans nukleare aktiviteter, der indebærer en risiko for nuklear spredning, skal forkastes. Da Rådet ikke fremlagde noget bevis for Retten for, at disse rembourser vedrørte goder, hvis eksport fra Iran var forbudt i overensstemmelse med bestemmelserne i de ovenfor nævnte retsakter og resolutioner, har det således ikke bevist, at de tjenesteydelser, som Bank Saderat Iran leverede til DIO og IEI, udgjorde en sådan støtte. Retten begik følgelig ingen retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 116 fastslog, at det andet anbringende skulle tiltrædes.

106 Det følger heraf, at Rådets argumentation vedrørende Rettens bedømmelse af rigtigheden af den tredje og den fjerde grund skal forkastes.

Om de konklusioner, der skal drages af behandlingen af hovedappellen

107 Det fremgår af behandlingen af appellen, at Retten begik en retlig fejl, som behæftede dens ræsonnement med en fejl, da den i den appellerede doms præmis 100 fastslog, at Rådet i forbindelse med vedtagelsen af afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010 ikke overholdt sin forpligtelse til at undersøge relevansen og rigtigheden af de oplysninger og den dokumentation i forhold til Bank Saderat Iran, som er blevet fremlagt for det. Det skal imidlertid undersøges, om den nævnte doms konklusion kan opretholdes på grundlag af de grunde, der er angivet i den omhandlede dom, og som ikke er behæftet med retlige fejl.

108 Det fremgår af den appellerede dom, at Retten annullerede de anfægtede retsakter på grundlag af en kombination af flere grunde.

109 Selv om Retten i den appellerede doms præmis 100 således med urette fastslog, at den mangel, som Rådets afgørelse var behæftet med, begrundede en annullation af afgørelse 2010/413 og gennemførelsesforordning nr. 668/2010 for så vidt angår Bank Saderat Iran, annullerede Retten i den appellerede doms præmis 102 imidlertid de samme retsakter på grundlag af andre mangler, uden at Domstolen har konstateret en retlig fejl i denne henseende. Det følger heraf, at den mangel, der er blevet konstateret i den appellerede doms præmis 100, ikke berører den nævnte doms konklusion.

110 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at hovedappellen skal forkastes.

Om kontraappellen

111 Bank Saderat Iran har anført to anbringender til støtte for sin kontraappel. Det første anbringende vedrører den omstændighed, at de anfægtede retsakter ikke er velbegrundede. Det andet anbringende vedrører de tidsmæssige virkninger af den appellerede dom.

Om det første anbringende vedrørende den omstændighed, at de anfægtede retsakter ikke er velbegrundede

Parternes argumenter

112 Med sit første anbringende har Bank Saderat Iran gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 95 at basere sig på den fejlagtige antagelse, at de oplysninger, som Rådet rådede over, retligt udgjorde beviser, hvis relevans og rigtighed skulle prøves af Rådet. Sagsakterne indeholdt imidlertid ingen beviser, hvorfor en prøvelse af beviserne pr. definition var umulig. Retten skulle allerede på dette ene grundlag have annulleret såvel de oprindelige retsakter som de efterfølgende retsakter.

113 Rådet er af den opfattelse, at det første anbringende er ugrundet.

Domstolens bemærkninger

114 Hvad angår det første anbringende bemærkes, at i overensstemmelse med artikel 169, stk. 1, og artikel 178, stk. 1, i Domstolens procesreglement kan en appel, uanset om den er en hovedappel eller en kontraappel, alene gå ud på, at Rettens afgørelse ophæves helt eller delvist.

115 I den foreliggende sag har Bank Saderat Iran opnået, at Retten annullerede de omhandlede opførelser i overensstemmelse med påstandene i bankens søgsmål. Formålet med Bank Saderat Irans første anbringende i kontraappellen er i realiteten alene at opnå en ændring af begrundelsen, uden at denne begrundelse begrunder en ophævelse, endsige delvis, af Rettens afgørelse. Det første anbringende skal derfor afvises.

Om det andet anbringende vedrørende de tidsmæssige virkninger af den appellerede dom

Parternes argumenter

116 Med sit andet anbringende har Bank Saderat Iran gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 121-124 at fastslå, at artikel 60, stk. 2, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol fandt anvendelse på de anfægtede retsakter, der har form af en forordning. Banken er af den opfattelse, at en individuel opførelse, der udgør en individuel afgørelse i form af en forordning – således som det er tilfældet i den foreliggende sag – ikke skal anses for at udgøre en del af en forordning som omhandlet i den nævnte statuts artikel 60, stk. 2. følgelig skulle annullationen af opførelsen af Bank Saderat Iran i de anfægtede retsakter have haft øjeblikkelig virkning. Banken har i denne henseende henvist til retspraksis vedrørende antidumpingforordningerne og til den omstændighed, at opførelserne meddeles personerne og enhederne individuelt.

117 Rådet og Kommissionen har gjort gældende, at det andet anbringende er ugrundet.

Domstolens bemærkninger

118 Det fremgår af artikel 60, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, at appel ikke har opsættende virkning. Denne artikels stk. 2 fastsætter imidlertid, at uanset artikel 280 TEUF har en afgørelse fra Retten om annullation af en forordning først retsvirkning fra udløbet af den frist, inden for hvilken der kan iværksættes appel, eller, såfremt appel er iværksat inden for denne frist, fra stadfæstelsen eller fra afvisningen af appellen.

119 Således som Domstolen har fastslået, fremstår forordninger om indefrysning af opførte personers og enheders midler både som almengyldige retsakter, for så vidt som de forbyder en kreds af adressater, der er defineret på almen og abstrakt måde, bl.a. at stille pengemidler og økonomiske ressourcer til rådighed for personer og enheder, hvis navne er opført på listerne, der indgår i deres bilag, og som en række individuelle afgørelser i forhold til disse personer og enheder (jf. i denne retning domme Kadi og Al Barakaat International Foundation mod Rådet og Kommissionen, C-402/05 P og C-415/05 P, EU:C:2008:461, præmis 241-244, og Gbagbo m.fl. mod Rådet, C-478/11 P – C-482/11 P, EU:C:2013:258, præmis 56).

120 Disse retsakters individuelle karakter giver i overensstemmelse med artikel 275, stk. 2, TEUF og artikel 263, stk. 4, TEUF fysiske og juridiske personer adgang til Unionens retsinstanser (dom Gbagbo m.fl. mod Rådet, C-478/11 P – C-482/11 P, EU:C:2013:258, præmis 57). Den omstændighed, at de personer og enheder, der er genstand for de restriktive foranstaltninger, som den omtvistede forordning foreskriver, er angivet ved navn, således at de fremstår som direkte og individuelt berørt af forordningen i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 263, stk. 4, TEUF, indebærer imidlertid ikke, at denne retsakt ikke er almengyldig i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 288, stk. 2, TEUF, og at den ikke kan kvalificeres som »en forordning« (dom Kadi og Al Barakaat International Foundation mod Rådet og Kommissionen, C-402/05 P og C-415/05 P, EU:C:2008:461, præmis 241).

121 I den foreliggende sag har forordning nr. 267/2012, herunder dens bilag IX, som fastslået af Retten i den appellerede doms præmis 123 karakter af en forordning, eftersom dens artikel 51, stk. 2, fastsætter, at den er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat, hvilket svarer til virkningerne af en forordning, som foreskrevet ved artikel 288 TEUF.

122 Retten begik derfor ingen retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 124 fastslog, at artikel 60, stk. 2, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol finder anvendelse i den foreliggende sag.

123 Kontraappellen skal følgelig forkastes.

Sagens omkostninger

124 I medfør af procesreglementets artikel 184, stk. 2, træffer Domstolen, såfremt appellen ikke tages til følge, afgørelse om sagsomkostningerne.

125 Samme reglements artikel 138, der i medfør af reglementets artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, fastsætter i stk. 1, at det pålægges den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

126 Da Bank Saderat Iran i hovedappellen har nedlagt påstand om, at Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da Rådet har tabt sagen, bør det pålægges Rådet at bære sine egne omkostninger og at betale de omkostninger, som Bank Saderat Iran har afholdt for begge retsinstanser.

127 Da Rådet i kontraappellen har nedlagt påstand om, at Bank Saderat Iran tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da banken har tabt sagen, bør det pålægges denne at bære sine egne omkostninger i forbindelse med kontraappellen og at betale de af Rådet afholdte omkostninger.

128 Procesreglementets artikel 140, stk. 1, der i medfør af reglementets artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, fastsætter, at medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, bærer deres egne omkostninger.

129 Det Forenede Kongerige og Kommissionen bærer hver deres egne omkostninger i begge instanser.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Femte Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Kontraappellen forkastes.

3) Rådet for Den Europæiske Union bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, som Bank Saderat Iran har afholdt for begge retsinstanser, med undtagelse af de omkostninger, der er blevet afholdt i forbindelse med kontraappellen.

4) Bank Saderat Iran bærer sine egne omkostninger i forbindelse med kontraappellen og betaler de omkostninger, som Rådet har afholdt i forbindelse med kontraappellen.

5) Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland og Europa-Kommissionen bærer hver deres egne omkostninger i begge instanser.

Underskrifter